

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobců: a) Y. B., b) D. M., c) M. B., d) nezl. D. B., e) nezl. E. B., všichni zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Poděbradská 173/5, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2024, č. j. 11 A 64/2024-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 26. 6. 2024 žalobci požádali o dočasnou ochranu. Žalovaný žádosti žalobcům vrátil, neboť je shledal nepřijatelnými z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“), tedy že žalobci již získali dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie, konkrétně v Polsku. Žalobci se proti uvedenému postupu žalovaného bránili zásahovou žalobou.

[2] Městský soud výrokem I. výše nadepsaného rozsudku rozhodl, že zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádostí o udělení dočasné ochrany žalobcům jako nepřijatelných byl nezákonný; výrokem II. žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobců a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádostí. Městský soud předně shledal žalobu přípustnou. Následně s odkazem na aktuální judikaturu správních soudů konstatoval, že úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je v rozporu s unijním právem, konkrétně směrnicí Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání

úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“).

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobců a doplnění žalovaného

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“). Požadoval napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítal, že institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu z důvodu zakotveného v § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina neodporuje směrnici o dočasné ochraně, ale doplňuje její ustanovení, aby bylo dosaženo cíle směrnice a eliminovány pokusy o zneužití práva o poskytnutí dočasné ochrany. Trval na tom, že dočasné ochrany nelze požívat ve více členských státech, cílem směrnice o dočasné ochraně je zabránit druhotnému pohybu osob v režimu dočasné ochrany a prohlášení členských států o neuplatňování čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má význam jen ve vztahu k aktivnímu přemísťování a předávání osob členskými státy.

[5] Žalobci ve vyjádření navrhli kasační stížnost zamítnout. Ohradili se proti argumentaci stěžovatele s tím, že jediným významem vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně členskými státy je umožnění podání žádosti o dočasnou ochranu v jiném členském státě, resp. sekundární pohyb osob, které naplňují podmínky pro udělení dočasné ochrany. Stěžovatel též pomíjí, že žalobci se polské dočasné ochrany vzdali. Závěrem poukázali na řadu rozsudků správních soudů, jejichž závěry se shodují s napadeným rozsudkem, a naopak se vymezili proti menšinové judikатурní linii mluvící ve prospěch stěžovatele.

[6] Stěžovatel doplněním své kasační stížnosti zareagoval na rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23. Uvedl, že závěr Soudního dvora na případ žalobců nedopadá, naopak Soudní dvůr v bodě 30. rozsudku *Krasiliva* potvrdil, že členský stát by měl zkoumat, zda se žadatel nenachází v situaci popsané v § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. Ačkoli Soudní dvůr již nevysvětlil, jak má členský stát v tomto případě postupovat, podle stěžovatele je zřejmé, že v takovém případě není žádost důvodná a nelze pobytové oprávnění vydat. Stěžovatel dále zopakoval svoji předchozí argumentaci, že z žádného ustanovení směrnice o dočasné ochraně neplyne právo držitele dočasné ochrany na přesun do jiného členského státu a dohoda členských států o vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně znamená, že si mezi sebou nebudou neoprávněně pobývajících držitele dočasné ochrany předávat. Setrval na důvodnosti kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a za stěžovatele jedná jeho pověřený zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že se totožnými otázkami, jako jsou nastoleny v nyní posuzovaném případě, včetně závěrů plynoucích z rozsudku *Krasiliva*, podrobně zabýval v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42. V něm také podrobně reagoval na argumentaci účastníků řízení, která byla shodná jako shora shrnutá. Nyní proto pro stručnost na tento rozsudek zcela odkazuje a níže pouze shrnuje jeho závěry, které se plně uplatní i v tomto případě. Dodává, že k obdobným závěrům dospěl také v rozsudcích ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, ze dne 8. 4. 2025, č. j. 9 Azs 20/2024-37, ze dne 10. 4. 2025, č. j. 1 Azs 167/2024-48, a ze dne 17. 4. 2025, č. j. 9 Azs 256/2023-31 a č. j. 9 Azs 98/2024-34, na které tímto pro stručnost též odkazuje.

[10] Soudní dvůr rozsudkem ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, odpověděl na předběžné otázky položené osmým senátem (usnesení ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37) následovně:

„1) Článek 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími

musí být vykládán v tom smyslu, že

brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se osobě požívající dočasné ochrany uvedené v prováděcím rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, neudělí povolení k pobytu, pokud již tato osoba požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala.

2) Článek 8 odst. 1 směrnice 2001/55 ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie

musí být vykládán v tom smyslu, že

osoba požívající dočasné ochrany podle této směrnice má právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti rozhodnutí, kterým se žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu tohoto článku 8 odmítá jako nepřijatelná.“

[11] Předně, Soudní dvůr v rozsudku *Krasiliva* jednoznačně potvrdil závěr městského soudu o přípustnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, která směřuje proti vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany z některého z důvodů podle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina. Soudní výluka, kterou stanoví § 5 odst. 2 Lex Ukrajina, není slučitelná s čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, které osobám požívajícím dočasné ochrany zaručují právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti postupu členského státu. Nejvyšší správní soud tak přehodnotil odlišný závěr vyslovený ve svém rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46.

[12] Kasační soud v citovaných rozsudcích dále upozornil, že udělení „dočasné ochrany“ ve smyslu Lex Ukrajina ve skutečnosti znamená poskytnutí dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady č. 2022/382 (jinými slovy udělují pouze oprávnění k pobytu z dočasné ochrany plynoucí), nikoli udělení, resp. přiznání dočasné ochrany jako takové. Členské státy tak mají pouze omezenou možnost odeprít práva plynoucí z dočasné ochrany osobám, které ji v Unii požívají na základě rozhodnutí Rady č. 2022/382. Role

členských států je omezena na ověření, zda daný žadatel skutečně spadá pod některou ze skupin osob vymezenou v citovaném prováděcím rozhodnutí, a následné vydání odpovídajících dokladů umožňujících přístup k čerpání dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany.

[13] Ve vztahu k vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích dospěl k závěru, že státní příslušníci Ukrajiny, jimž byla v Unii přiznána dočasná ochrana, mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu, který si zvolí. Za tím účelem jim musí být vydáno pobytové oprávnění. Česká právní úprava nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina právu EU odporuje (k bližšímu odůvodnění viz odst. [35] až [70] rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42). Závěr o nepoužitelnosti tohoto ustanovení ostatně kasační soud vyslovil již v rozsudku ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27.

[14] S ohledem na uvedené městský soud v nyní projednávané věci dospěl ke správnému závěru, že § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina nelze použít a vrácením žádosti stěžovatel nezákonně zasáhl do práv žalobců. Městský soud tedy oprávněně zakázal stěžovateli pokračovat v zásahu a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti. V souladu s výše citovanou judikaturou, především rozsudkem č. j. 1 Azs 174/2024-42, odst. [78] body 3. a 4., je na stěžovateli, aby žádosti věcně projednal a ověřil, zda žalobci stále disponují pobytovým oprávněním v Polsku. Bude postupovat v souladu s pokyny podrobně popsány v rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42, odst. [71] až [78].

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobcům, kteří měli ve věci úspěch, náleží vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložili. Ze spisu ale nevyplývá, že by žalobcům v souvislosti s řízením o kasační stížnosti jakékoli náklady vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu